

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6190/2567

พนักงานอัยการจังหวัดทุ่งสัจโจทก์ นาย ท.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 298, ป.อ. มาตรา 289, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำของจำเลยมีการคิดไตร่ตรองการไว้ล่วงหน้าหรือไม่ย่อมต้องอาศัยมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของจำเลยโดยพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดีและพยานแวดล้อมทั้งก่อนเกิดเหตุและขณะเกิดเหตุประกอบกัน ลำพังข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยพกพาอาวุธมีดมาซึ่งทำให้เกิดเหตุด้วยยังไม่อาจรับฟังอย่างแน่ชัดว่าจำเลยมีการคิดหรือไตร่ตรองการวางแผนที่จะฆ่าผู้ตายมาก่อน นอกจากนี้โจทก์ก็ไม่มีพยานหลักฐานอย่างอื่นที่แสดงให้เห็นว่าระหว่างจำเลยและผู้ตายมีข้อขัดแย้งอื่น ๆ ที่มีความรุนแรงถึงขนาดที่จะทำให้จำเลยต้องคิดวางแผนฆ่าผู้ตาย การที่จำเลยใช้อาวุธมีดพกติดตัวอยู่เป็นประจำแห่งทำร้ายผู้ตายจนถึงแก่ความตาย เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยกะทันหันโดยไม่ได้มีการคิดไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตาม ป.อ. มาตรา 298 (4) การที่จำเลยใช้อาวุธมีดแห่งทำร้ายผู้ตายเป็นการกระทำโดยทรมานและโดยกระทำทารุณโหดร้าย อันจะเป็นความผิด ตาม ป.อ. มาตรา 289 (5) หรือไม่ ปัญหาดังกล่าวแม้จำเลยจะไม่ได้ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 การกระทำโดยทรมานและโดยกระทำทารุณโหดร้าย ป.อ. มิได้บัญญัติหรือให้นิยามถึงการกระทำความผิดดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ การวินิจฉัยถึงการกระทำความผิดดังกล่าวจึงต้องวินิจฉัยตามมาตรฐานความรู้สึกของวิญญูชนทั่วไป ซึ่งการฆ่าโดยทรมานหมายถึงการฆ่าโดยกระทำที่มีได้ทำให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตายในทันที แต่ทำให้ได้รับความลำบากจนตายลงในที่สุด ส่วนการฆ่าโดยกระทำทารุณโหดร้ายหมายถึงการฆ่าโดยวิธีที่ดูร้ายยิ่งกว่าการกระทำให้ตายโดยทั่ว ๆ ไป ผู้ถูกฆ่าอาจตายในทันทีโดยไม่ได้ได้รับความลำบากเลยก็ได้ การที่จำเลยใช้อาวุธมีดเคียวโก่ง ซึ่งมีลักษณะปลายแหลมเรียวโค้ง ความยาวประมาณ 1 คืบ กว้างประมาณ 2 ซ่อนิ้วมือ ส่วนด้ามความยาว 3 นิ้ว ซึ่งถือเป็นอาวุธมีดที่ไม่ได้มีขนาดใหญ่มากนัก แหว่งไปตามอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างผู้ตาย เป็นการฆ่าโดยใช้อาวุธตามปกติธรรมดา ไม่ถือเป็นการฆ่าโดยวิธีที่ดูร้ายยิ่งกว่าการกระทำให้ตายโดยทั่ว ๆ ไป และขณะจำเลยใช้อาวุธมีดแห่งผู้ตายย่อมต้องปิดป้องต่อสู้ จำเลยจึงแทงผู้ตายหลายครั้งเพื่อให้การกระทำบรรลุผล ไม่ใช่เจตนาให้ผู้ตายได้รับความเจ็บปวดและทรมานจากบาดแผล การกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียงความผิดตาม ป.อ. มาตรา 288 เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) (5) ให้ประหารชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุก 50 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยเป็นสามีของนางสาวสุวรรณาผู้ตาย ก่อนเกิดเหตุจำเลยและผู้ตายไม่ได้อยู่กิน

ร่วมกันฉันสามีภริยาโดยแยกกันอยู่บ้านคนละหลังเป็นระยะเวลาประมาณ 5 เดือน ตามวันเวลา และสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยโทรศัพท์นัดผู้ตายให้ไปพบที่รีสอร์ทขณะนั้นผู้ตาย ประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บที่แขนไม่สามารถขับรถจักรยานยนต์ด้วยตนเองได้ จึงให้นายนันท วัฒนบุตรของจำเลยและผู้ตายขับรถจักรยานยนต์พาผู้ตายไปส่งที่รีสอร์ทดังกล่าว จำเลยรอผู้ตาย อยู่ที่รีสอร์ท ผู้ตายเปิดห้องพักที่รีสอร์ทแล้วบอกให้นายนันทวัฒนไปรับประทานอาหาร จากนั้น จำเลยและผู้ตายอยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องพักที่เกิดเหตุ ต่อมาจำเลยใช้อาวุธมีดเดียวไปปลาย แหวนลักษณะเรียวยาว คีบกับ 2 ขอนิ้วมือ ส่วนด้ามยาว 3 นิ้ว แขนงส่วนต่าง ๆ ตามร่างกายของผู้ตายทั้งสิ้น 16 แผล เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายในเวลา ต่อมา หลังเกิดเหตุจำเลยหลบหนี ต่อมาเจ้าพนักงานติดตามจับกุมจำเลยได้หลังเกิดเหตุประมาณ 12 ปี ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยเพียงพอให้รับฟังว่าการกระทำ ของจำเลยเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาทำนองว่า จำเลยมิ ได้คิดไตร่ตรองหรือเตรียมอาวุธมีดมาฆ่าผู้ตาย แต่จำเลยกระทำไปเนื่องจากโกรธแค้นผู้ตายที่ ไม่ยอมคืนดีเพื่ออยู่กินเป็นสามีภริยากับจำเลยเช่นเดิม เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยกะทันหันมิได้มีการเตรียมวางแผนล่วงหน้า เห็นว่า ข้อบ่งชี้ที่จะวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยมีการคิดตระเตรียมการไว้ล่วงหน้าหรือไม่ย่อมต้องอาศัยมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของจำเลย โดย พิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดีและพยานแวดล้อมทั้งก่อนเกิดเหตุและขณะเกิดเหตุประกอบกัน ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยกับผู้ตายอยู่กินฉันสามีภริยาและมีบุตรด้วยกันเพิกแยกบ้านและไม่ได้ อาศัยอยู่ที่บ้านเดียวกันก่อนเกิดเหตุประมาณ 5 เดือน การที่จำเลยโทรศัพท์นัดหมายให้ผู้ตายมา พบยังรีสอร์ทที่เกิดเหตุ ผู้ตายเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุตามนัดหมายทั้งที่ตนเองได้รับบาดเจ็บ เนื่องจากอุบัติเหตุจนถึงขนาดไม่สามารถขับรถจักรยานยนต์ด้วยตนเองได้ จึงให้นายนันทวัฒน บุตรชายขับรถจักรยานยนต์ไปส่ง แสดงให้เห็นว่าแม้จำเลยและผู้ตายจะไม่ได้อาศัยอยู่บ้านหลัง เดียวกันแล้ว แต่ยังคงมีความสัมพันธ์ติดต่อพูดคุยสื่อสารกันอยู่ ยังไม่ถึงขั้นตัดขาดกันเสียทีเดียว การที่ผู้ตายยินยอมไปพบจำเลยตามที่นัดหมาย ทั้งที่ตนเองได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุและเมื่อพบ กับจำเลยยังได้เปิดห้องพักด้วยตนเองและขออยู่กับจำเลยเพียงลำพัง โดยบอกให้บุตรชายออกไป รับประทานอาหาร แสดงให้เห็นว่าก่อนเกิดเหตุผู้ตายและจำเลยไม่น่าจะมีข้อขัดแย้งกันอย่าง รุนแรง และจำเลยไม่ได้แสดงพฤติกรรมชู้สาวตามดร้ายหรือประสงค์ต่อชีวิตของผู้ตายมาก่อน ผู้ตายจึงยินยอมไปพบจำเลยและอยู่ด้วยกันตามลำพัง พยานหลักฐานของโจทก์ที่แสดงถึง มูลเหตุจูงใจการกระทำผิดของจำเลยคงปรากฏจากคำให้การของนางจำนนท์มารดาผู้ตาย ซึ่ง ให้การไว้กับพันตำรวจโทภิธานและร้อยตำรวจโทเอกราชพนักงานสอบสวนว่า ไม่ทราบ รายละเอียดสาเหตุที่แน่นอน แต่คาดว่าน่าจะมาจากสาเหตุส่วนตัวและน่าจะเกี่ยวกับเรื่องหึงหวง ระหว่างสามีภริยาเท่านั้น หากข้อเท็จจริงเป็นไปตามสันนิษฐานของนางจำนนท์ สาเหตุที่ทำให้ จำเลยกับผู้ตายเกิดข้อขัดแย้งไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้นั้นเนื่องจากความหึงหวง ถือเป็น ปัญหาครอบครัวระหว่างสามีภริยาซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ ขณะเกิดเหตุผู้ตายก็มีได้มีสามีใหม่ สาเหตุ ดังกล่าวจึงไม่น่าจะทำให้จำเลยโกรธแค้นถึงขนาดต้องคิดวางแผนฆ่าผู้ตาย ที่จำเลยพกพาอาวุธมีด ติดตัวมายังสถานที่เกิดเหตุด้วย นายนันทวัฒนซึ่งเป็นบุตรชายจำเลยและผู้ตาย พยานโจทก์ก็ เบิกความถึงเหตุการณ์ขณะขับรถจักรยานยนต์ไปส่งผู้ตายว่า ก่อนที่พยานจะจอดรถจักรยานยนต์ก็ พบจำเลยยืนอยู่ที่หน้าห้องเลขที่ 1 ก่อนแล้ว จำเลยสวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาว และยังเห็น

มิดเดอโยโกที่จำเลยพกดติดตัวอยู่เป็นประจำด้วย ซึ่งตรงกับคำให้การของนายันทวัฒน์ซึ่งให้การต่อพนักงานสอบสวนภายหลังเกิดเหตุเล็กน้อย โดยนายันทวัฒน์ให้การเกี่ยวกับอาวุธมิดของจำเลย ว่า เห็นจำเลยเห็นมิดเดอโยโกมาด้วย โดยก่อนเกิดเหตุขณะเข้าไปในห้องพักจำเลยบอกว่าร้อน แล้วก็ถอดเสื้อ นายันทวัฒน์จึงเห็นมิดเดอโยโกเห็นอยู่ที่เอวด้านหน้า นายันทวัฒน์เคยเห็น จำเลยพกดมิดเล่มดังกล่าวติดตัวอยู่เป็นประจำ ขณะให้การต่อพนักงานสอบสวนนายันทวัฒน์ มีอายุเพียง 12 ปีเศษ สถานภาพและความสัมพันธ์ที่เป็นบุตรชายของจำเลย ย่อมต้องมีความใกล้ชิดและรู้เห็นพฤติการณ์ของจำเลยซึ่งเป็นบิดาเป็นอย่างดี จึงน่าจะเชื่อว่านายันทวัฒน์ ให้การในชั้นสอบสวนและเบิกความไปตามข้อเท็จจริงที่ตนเองรับรู้มา โดยไม่ได้มีเจตนาบิดเบือน ให้การหรือเบิกความเพื่อช่วยเหลือหรือเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่จำเลย ลำพังข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลย พกพาอาวุธมิดมาซึ่งเกิดเหตุด้วย จึงยังไม่อาจรับฟังอย่างแน่ชัดว่าจำเลยมีการคิดหรือเตรียม การวางแผนที่จะฆ่าผู้ตายมาก่อน นอกจากนี้โจทก์ก็ไม่มีพยานหลักฐานอย่างอื่นที่แสดงให้เห็นว่า ระหว่างจำเลยและผู้ตายมีข้อขัดแย้งอื่น ๆ ที่มีความรุนแรงถึงขนาดที่จะทำให้จำเลยต้องคิด วางแผนฆ่าผู้ตาย พฤติการณ์แห่งคดีน่าเชื่อว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยได้เจรจาพูดคุยกับผู้ตายขอคืนดี เพื่อให้ผู้ตายกลับมาอยู่กินเป็นสามีภริยากับจำเลยเช่นเดิม แต่ถูกผู้ตายปฏิเสธ โดยอาจเกิด การทะเลาะโต้เถียงกัน ทำให้จำเลยเกิดโทสะขาดสติ จึงใช้อาวุธมิดที่พกดติดตัวอยู่เป็นประจำแทง ทำร้ายผู้ตายจนถึงแก่ความตาย เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยกะทันหันโดยไม่ได้มีการคิดไตร่ตรอง ไว้ล่วงหน้า การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า การที่จำเลยใช้อาวุธมิดแทงทำร้ายผู้ตายเป็นการกระทำโดย ทรمانและโดยกระทำทารุณโหดร้าย อันจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (5) หรือไม่ ปัญหาดังกล่าวแม้จำเลยจะไม่ได้ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เห็นว่า การกระทำโดยทรمانและโดยกระทำ ทารุณโหดร้าย ประมวลกฎหมายอาญามีได้บัญญัติหรือให้นิยามถึงการกระทำความผิดดังกล่าวไว้โดยเฉพาะ การวินิจฉัยถึงการกระทำความผิดดังกล่าวจึงต้องวินิจฉัยตามมาตรฐานความรู้สึกร่วมของวิญญูชนทั่วไป ซึ่งการ ฆ่าโดยทรมานหมายถึงการฆ่าโดยกระทำที่มีได้ทำให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตายในทันที แต่ทำให้ ได้รับความลำบากจนตายลงในที่สุด ส่วนการฆ่าโดยกระทำทารุณโหดร้ายหมายถึงการฆ่าโดยวิธีที่ ุร้ายยิ่งกว่าการกระทำให้ตายโดยทั่ว ๆ ไป ผู้ถูกฆ่าอาจตายในทันทีโดยไม่ได้รับความลำบากเลย ก็ได้ แม้การที่จำเลยใช้มิดเดอโยโก เป็นอาวุธแทงผู้ตายหลายครั้งถูกบริเวณอวัยวะต่าง ๆ ทำให้เกิด บาดแผลตามร่างกายของผู้ตายถึง 16 แผล โดยบาดแผลพบกระจายทั่วร่างกายทั้งด้านหน้าและ ด้านหลัง ตามภาพถ่ายแสดงสถานที่เกิดเหตุ เป็นภาพถ่ายของผู้ตายหลังจากถูกแทงเสียชีวิตก็ ปรากฏว่าผู้ตายมีรูปร่างใหญ่ท้วม อาวุธมิดที่จำเลยใช้แทงผู้ตายมีลักษณะปลายแหลมเรียวโค้ง ความยาวประมาณ 1 คืบ กว้างประมาณ 2 ขอนิ้วมือ ส่วนด้ามความยาว 3 นิ้ว ซึ่งถือเป็นอาวุธมิดที่ ไม่ได้มีขนาดใหญ่มากนัก การที่จำเลยใช้อาวุธมิดดังกล่าวแทงไปตามอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่าง ผู้ตาย เป็นการฆ่าโดยใช้อาวุธตามปกติธรรมดา ไม่ถือเป็นการฆ่าโดยวิธีทีุ่ร้ายยิ่งกว่าการกระทำให้ ตายโดยทั่ว ๆ ไป และเนื่องจากผู้ตายมีรูปร่างใหญ่ท้วม ขณะจำเลยใช้อาวุธมิดแทง ผู้ตายย่อมต้อง ปิดป้องต่อสู้เพื่อให้ตนเองพ้นจากการถูกแทง จำเลยจึงแทงผู้ตายหลายครั้งเพื่อให้การกระทำ บรรลุผล เป็นเหตุทำให้คมมีดถูกร่างกายของผู้ตายเกิดบาดแผลหลายแห่ง สำหรับวิธีการที่จำเลยใช้

มิตแท่งก็น่าเชื่อว่า เป็นการกระทำที่ต่อเนื่องติดต่อกัน โดยจำเลยมิได้มีเจตนาที่จะกระทำให้ผู้ตายได้รับความทราบโดยเลือกทางตามอวัยวะต่าง ๆ ของผู้ตายแต่ละแห่ง โดยเว้นระยะการแทงในแต่ละครั้งเพื่อให้ผู้ตายได้รับความเจ็บปวดและทรมานจากบาดแผล ที่จำเลยหลบหนีจากที่เกิดเหตุ และล็อกประตูห้องที่เกิดเหตุไว้ก็ยังไม่มีเหตุผลให้น่าเชื่อว่า เกิดจากความตั้งใจของจำเลยที่ต้องการถ่วงเวลาไม่ให้ผู้อื่นเข้าไปช่วยเหลือผู้ตาย เพื่อให้ผู้ตายได้รับความเจ็บปวดทรมานจากบาดแผล ที่ศาลล่างทั้งสองฟังข้อเท็จจริงและวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นการฆ่าผู้ตายโดยกระทำโดยทรมานหรือโดยกระทำโดยทารุณโหดร้าย ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา การกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 เท่านั้น มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยฆ่าผู้ตายจะเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามที่ฎีกาหรือไม่ เป็นกรณีที่จำเลยควรที่จะยกขึ้นอ้างหรือต่อสู้ รวมทั้งนำพยานหลักฐานมานำสืบให้ปรากฏข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณา แต่ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่าตั้งแต่ถูกจับกุม จำเลยไม่ได้ให้การรับว่าได้ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย แต่ให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าจะขอให้การในชั้นพิจารณาคดีของศาล ระหว่างการพิจารณาคดีจำเลยก็ไม่เคยให้การอ้างถึงการกระทำของตนว่าเกิดจากบันดาลโทสะ และไม่ได้นำสืบพยานในชั้นพิจารณา ที่จำเลยฎีกาท่านองว่าก่อนเกิดเหตุผู้ตายประพฤติดนไม่ถูกต้องตามศีลธรรม มีความประพฤติเสียหาย ทำให้จำเลยรู้สึกเสื่อมเสียและกดดัน พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามที่จำเลยฎีกา จึงฟังไม่ได้ว่าการกระทำของจำเลยเกิดจากการถูกผู้ตายข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมอันจะเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามกฎหมายได้ ที่จำเลยฎีกาขอให้ศาลพิพากษาแก้โทษ ให้ลงโทษขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด โดยให้ลงโทษน้อยกว่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาลงโทษนั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ศาลฎีกาย่อมใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยตามบทบัญญัติของกฎหมายที่จำเลยกระทำความผิดโดยกำหนดโทษให้เหมาะสมแก่ความร้ายแรงและพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดอยู่แล้ว ไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาในส่วนนี้ของจำเลยอีก ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 25 ปี

องค์คณะ

ไชยวัฒน์ ไกรวิชัยพงศ์ · ทรงกลด บุญชูกุล · เรณី ศิลปวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6190/2567>